

Továbbképzőnk célja.

(Megnyitó.)

Testvéreim a hitben! Az imádság áhítatában lelkünk már találkozott s a bibliai elgondolásban magasabbra emelkedett.

Imádkozásunk után szívből köszöntöm egyházunk e tekintélyes seregét, szellemi vezetőit, kik tudományos és gyakorlati ismereteinket bővíteni, önmagunkat tovább képezni néhány napra összejöttünk.

Köszönöm annak a magasabb tudatnak az érzetében, hogy testvérek vagyunk a hitben. Nem csupán olyanok, akiket névszerinti kötelek fűznek össze; nem olyanok, akik csak azért mondjuk testvéreknek magunkat, mert egy fajnak vagyunk közös sorsu gyermekei, hanem, akik hivatásunknál fogva ezeken felülálló testvériségben: a hitvilág testvériségében egyesülünk.

A hitvilág testvérisége valami más a vér és faj testvériségénél. A lelkek közös akaratan, messzenéző közös célján épül fel az. Olyan emberek szent törekvésén, akik az örök isteni lélek vezetése mellett az erkölcsi világ eszményeit önzés nélkül keresik s a vallással közösségben az igazságot megismerni és terjeszteni szent kötelességüknek érzik. Mig amaz sokszor egy ház, egy község vagy ország határai közé szorul, addig a hitbeli testvériség nemzetek lelkületét egyesítheti s ország-határ, tenger és távolság válaszfal nem lehet. Mig amott az anyagi érdekek is sokszor felkerekednek és ellentétet támasztanak, alacsony indulatok és önző célok rugóivá válnak, addig a hitvilágban eszmék valósulása és isteni célok elérése lelkesíti az embert. Itt az egyéni érvényesülés másodrangú vagy éppen ismeretlen kérdés. Itt a hivatás szentsége a fő mozgató erő, melynek érzetében az ember ott teljesíti kötelességét és pedig lélek szerint, ahova Isten keze a magasabb cél érdekében állítja.

E hitbeli testvériség nagy követelményei tudatában akarjuk továbbképezni magunkat szellemileg és gyakorlatilag egyaránt, hogy az általunk legszebbnek és legigazabbnak ismert unitárius hitvilág eszméit annál nagyobb odaadással szolgálhassuk.

Ebben a törekvésben különösen két cél lebeg szemünk előtt: a tu-

domány és az élet. Unitárius gondolkozásunkat szeretnők a tudomány erejével, világosságával felfrissíteni és erősíteni, hogy vallásos és egyházi működésünk annál biztosabb támaszt nyerjen; az életet szeretnők gyakorlatiasabbá tenni, hogy munkánkban a tudomány elvei annál jobban érvényre juthassanak. Mert sokszor érezzük és tisztán látjuk, hogy a hitvilágban gyakorlati érvényesülés nélkül a tudomány holt tőke, melynek alig lehet építő hatása az életre; az élet a tudomány szükségszerű megalapozása nélkül gépiessé válik, melynek magasabb ambíciói hiányzanak. A találkozót keressük tehát, amikor a tudásban haladni s az életben gyakorlatiasabbá lenni akarunk. Szeretnénk a teológiai világnézet minden árnyalatában lépésről-lépésre minél több új szempontot és új eredményt megismerni, hogy az unitárius gondolkozást fokozatosan szélesedő körben annál megfoghatóbbá és kívánatosabbá tegyük; szeretnők az életet ez eredményekkel úgy átíratni, hogy az szépségével és belső értékével vallási és egyházi tekintetben is mindannyiunknak még féltettebb kincse legyen. Szeretnők, ha unitárius hitvilágunkat bibliai, történeti, hittani, filozófiai stb. magaslapon olyan fényben láthatnók megjelenni, mely messze világít és éltet s biztosan, ellentmondást nem tűrve minél többeknek mutatja az igaz életutat. Szeretnénk a gyakorlati tevékenységnek olyan lendületet adni, mely fejlődő hitvilágunk tudományos magaslatainak méltó kísérője legyen.

E kettős cél szolgálata s azok lehető összhangzásba hozása, közös művelése mostani három napos együttlétünk célja. Nem most tesszük evégre az első lépést. Hét év előtt már biztató jelek között történt meg az első lépés hasonló célból. Most csak az idők mostohasága miatt elejtett fonalat vesszük fel újra s folytatjuk a munkát tovább. Hiszem, hogy mostani együttlétünk sem lesz hiába való. A hitbeli testvériség nagy gondolatától lelkesítve, legjobb erőnkkel igyekezünk unitárius egyházunk szent ügyét előbbrevinni és unitárius gondolkozásunk erősödését, tisztulását szolgálni. Hiszem, hogy a vallásos élet gyakorló embereinek a teológiai tudomány hivatott képviselőivel való találkozása szorosabb kapcsolatba hoz minket egymással s egyházunk javáért és általában az unitarizmus diadaláért közöttünk egy belsősegesebb viszony kifejlődése is megindul. Hiszem, hogy minél többet foglalkozunk s minél inkább közösen foglalkozunk az unitarizmus ügyével, jelen helyzetével és jövő feladataival, tudományos kifejtésével és gyakorlati utasításával, — annál önzetlenebbül állunk az ügy szolgálatába s annál áldásosabb lesz mostani együttlétünk s majd otthoni működésünk.

Ebben a hitben az őszinte tisztelet érzelmeivel üdvözlöm Teológiai Akadémiánk érdemes tanári karát, kik szívesen vállalkoztak előadóknak szaktárgyaikból. Üdvözlöm szép számban megjelent lelkesztársaimat,

kiket a hivatás érzete közös szellemi foglalkozásra ide hozott. Örvendek, hogy magunk között láthatjuk néhány tanítótársunkat és világi afiát, valamint Teologia Akademiánk több hallgatóját, kik egyházunk jól felfogott érdekében most és e munkában is velünk együtt akarnak lenni. S végül de nem utolsó sorban üdvözlöm e főgimnázium igazgatóságát és tanári karát, kik ez intézet kapuját szívesen nyitották meg előttünk s egyházas érzésük a munkánk iránt való érdeklődésben is kifejezésre jut. Legyen szívből köszöntve mindenki, aki testvérünk a hitben!

Isten áldását kérem együttlétünkre és munkálkodásunkra.

Kovács Lajos.

g
-
4
y
k
u-
o-
pp-
az
lése
abb
jövö
an-
lesz
logiai
dokna
sáimat